
Aurora

30 - 35 kapitola

Zuzana Zrneková

www.zuzanazrnekova.sk

© 2023

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Do Roraimy prinesú zraneného a Célie je tak svedkom nevšedného spôsobu liečenia. Natu je vyvolený svetla, ktorý v kmeňovej osade vzdušných zabezpečoval rovnováhu. Na čas navštívil ten svet Célie, odkiaľ sa vracia znepokojený. Čo sa deje na pevnine?

Célie sa dozvedá, aká je pre Auroru a jej obyvateľov dôležitá rovnováha. Práve tú, zabezpečujú vyvolení svetla, hlavne vďaka spevu – nespevu.

Znovu si kladie tú otázku:
Prečo, práve ona sa zachránila a jej drahí nie?

Natu jej objasňuje, že možno nikdy nenájde odpoveď, ktorá by ju plne uspokojila. Na oplátku jej hovorí o tom svojom “prečo”, prečo došlo k jeho úrazu.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
30 – Obdobie Veľkej temnoty	04
31 – Ježiš	09
32 – Počiatok	13
33 – Raja obdobie	17
34 – Nečakané Obdobie veľkých zmien	20
35 – Život a jeho tajomstvo	22

30 - Obdobie veľkej temnoty

Napriek všetkým tým znepokojujúcim hrozbám, ktoré mi Nijo predostrel som cítila zvláštny pokoj. Zaplavoval ma pocit, že predsa nič ešte nie je rozhodnuté, že to celé môže s mojim domovom dopadnúť inak.

Bol to dlhý rozhovor a my sme pritom popíjali chutný nápoj. S Nijom som sa cítila veľmi dobre. Bol o niečo málo mladší ako môj otec, a možno ani nie. Všetci tu pôsobia oveľa mladšie, ako je ich skutočný vek. Možno pre ich radostnú a vd'ačnú myseľ a srdce.

Napokon som však nevydržala a spýtala som sa, čo ma t'ážilo hádam od počiatku ako som na tomto ostrove prišla k vedomiu. Nabrala som odvahu a položila otázku, netušiac aká nebezpečná vlastne je. Zdala sa celkom nevinná, čítate myšlienky? Ako viete toľko krát na čo myslím?

Myslela som si, že moja otázka by prípadne mohla Nija pobaviť. No nemohla som sa viac mýliť. Nijo si práve

odpil zo svojej krásnej misky. Pomaly ju položil na stolík a celkom vážnym pohľadom sa na mňa pozrel, takmer sa mi zdalo, že mi krv tuhne v žilách.

“Nie, Célie.” - prehovoril napokon tak jasne a rozhodne, až z toho mrazilo. Potom jeho pohľad zjemnel a s pochopením mojej nevedomosti mi objasnil ako to v skutočnosti je.

“Čítať myšlienky je od čias veľkej temnoty zakázané.”

“Takže, viete to?” - pýtam sa celkom užasnuto.

“Iste, no dnes sa môže táto schopnosť využívať len v prípade najvyššej núdze. Ak by niekto bol natoľko zranený a nemohol prehovoriť a nebolo by iného spôsobu ako by mohol dať vedieť čo je treba. Inak v žiadnom prípade.”

Chvíľu mlčíme, nie som si istá, či sa smiem ešte pýtať. No Nijo ma svojim pohľadom povzbudí a tak nakoniec kladiem tú zásadnú otázku. Ako to teda robia, že prv ako vyslovím otázku, dostávam na ňu odpoveď.

“Na to nepotrebuješ čítať myšlienky. Stačí ak si vnímavá a pozorná. Určite sa to už stalo aj v tvojom svete.” - usmieva sa na mňa s potmehútskym úsmevom.

“Vlastne áno, pár krát. Boli to také skvelé rozhovory, akoby sme boli na jednej vlne.”

“To je presne ono. Nič viac. Tu to asi zažívaš častejšie, tak sa ti zdá, že čítame myšlienky.”

“Asi áno. Hm, ono by to asi bolo celkom nebezpečné.” - zamýšľam sa nahlas.

“Ani netušíš ako moc.”

Chcela by som vedieť viac a tak ho pohľadom výzývam, aby mi to trošku viac priblížil, hoci tuším, že táto etapa histórie ich ostrova, je niečo na čo nie až tak radi spomínajú.

A Nijo mi rozprával priam hrôzostašný príbeh.

“Nuž, bolo to obdobie veľkej temnoty. Bol to chaos. Vieš, ak začneš niekomu čítať myšlienky, nie je to nakoniec len o čítaní. Tá moc ťa láka a chceš viac. Začneš svojimi

myšlienkami ovplyvňovať toho druhého. Veľmi nebezpečná vec.”

“A čo vyvolení svetla? Nedokázali tomu zabrániť?”

Nijo sa trpko usmial a priznal, že: “žiaľ v tomto smere sa aj vyvolení nechali zlákať. Chceli si zjednodušiť svoju prácu. Zdalo sa to byť jednoduché, lenže to je veľký omyl. Je to zároveň nesmierny výdaj energie. A tak vzdušní vytvárali viac a viac rôznych zariadení, ktoré pomáhali regenerovať naše sily.

Lenže z dlhodobého horizontu to bolo neudržateľné. Vznikal väčší a väčší chaos. Niektoré cnosti je potrebné kultivovať a to v čase keď zavládne boj o moc nie je možné.

Asi je ťažké predstaviť si to.”

A ja prikyvujem, že toto si veru vôbec neviem predstaviť.

“Vieš, pre nás je to veľké memento. Takmer sme zničili túto zem. Chceli sme viac a viac. Boli sme nenásytní priam obludným spôsobom. Dokonca sme chceli obsadiť aj váš svet.”

“A čo zvrátilo beh týchto udalostí?” - som úprimne zvedavá a myslím na to, že ak sa im podarilo zvrátiť zničenie svojho ostrova, tak aj ten môj svet má hádam šancu.

No Nijo mlčí, akoby sa zamýšľal nad mojou otázkou. Som si však istá, že odpoveď pozná. Napokon sa na mňa usmeje.

“Bola to Luna.

Vtedy mal náš národ ešte iné zriadenie. Asi by som to najviac priblížil kráľovstvu. Luna bola naša posledná princezná. Ženy a muži majú iné vnímanie a tak sa vždy striedali. Pred Lunou tu bol Chujo. Ten, za to krátke obdobie svojej moci napáchal žiaľ viac škôd ako osohu.

No a po ňom mala nastúpiť Luna. Lenže, ochutnal moc, a zachutila mu. Luna na nejaký čas musela utiecť z ostrova a skrývať sa. Je naša stratená princezná. Dlhú dobu sa nevedela dostať k moci a zastaviť celé to šialenstvo, ktoré sa rozpútalo. Vládol chaos.

No nakoniec sa to podarilo. Musela sa naučiť, ako do svojich myšlienok nikoho nepustiť. Bez toho by to nešlo.

Ak by Chujo nielen čítal jej myšlienky, ale ich aj ovládal, jednoducho by ju zničil.”

“To muselo byť náročné obdobie.”

“Veru áno. Nespomína sa nám na to dobre, no zároveň vieme, že je to čas, na ktorý nesmieme zabudnúť.”

“Ako ho dokázala poraziť?”

“Keď sa Luna vrátila na ostrov, bolo to ťažké. Liam, jeden z našich starších, ju postupne učil ako si nepustiť nikoho do svojich myšlienok. A musel to naučiť nielen ju. Chujo mal zvedov všade. Stačilo, aby ju niekto uvidel, pred jeho nohsledmi by to neudržali v tajnosti.

Skrývala sa dlho. Nakoniec pred neho pokorne predstúpila. Vysmial ju, myslel si, že je slabá, že sa prišla vzdáť, pretože viac sa už nechce a nevládze skrývať. Podcenil ju a to sa mu stalo osudným.”

“Ale, mohol ju predsa zabiť.”

“Mohol, ale keďže sa mu páčila hra s mysl’ou, nepotreboval si špinit’ ruky. Myslel si, že ju myšlienkou prinúti pred ním pokľaknúť.”

“A čo urobila?”

Nijo sa usmieva, povedala by som víťazným úsmevom a dodáva: “Vyzeralo to, akoby to naozaj išla urobiť. No len sa mu uklonila na pozdrav, tak ako to robíme po stáročia. Ten jemný úklon, ktorý robíme pri pozdrave v skutočnosti hovorí, že pozdravujeme a ctíme toho druhého ako toho, kto je tiež požehnaný Životom samým.

A tak sa mu uklonila. No potom rozhodne zdvihla hlavu a predostrela svoju jasnú požiadavku. Povedala, že je čas, aby ukončil svoju vládu a predal vládnutie jej.

“A čo on? Muselo mu to pripadať absurdné.”

“Áno, máš pravdu. On bol mocný muž a ona jemná, útla žena. Rozosmial sa, smial sa. Niektoré naše zdroje hovoria, že keď sa dosmial, tak ju za túto trúfalosť udrel do tváre tak, že by to zložilo k zemi aj poriadneho chlapa.

Lenže sa prerátal. Luna nechala žiarit’ kvet svojej duše. To svetlo je mocné. Hovorí sa, že sňalo ilúzie z mysle každého, kto uveril, že moc je dôležitá. V honbe za mocou, za tým mať viac a lepšie, veľa ľudí zabudlo aj na túto jednoduchú prax.

Tí, ktorí však nezabudli, tí, ktorí ako sa zdalo sú v nevýhode, utláčaní sa vtedy akoby znovu rozpomenuli na pravdu Života.

Chujo a celá jeho vláda spľasla nakoniec ako jedna veľká bublina. No trvalo ešte nejaký čas, kým sa všetky škody, ktoré jeho vládnutie napáchalo dalo do poriadku. Čakalo nás vtedy veľa závažných rozhodnutí.

Vyvolení svetla boli zaviazaní pomáhať a udržiavať náš ostrov v rovnováhe.

Vieš, myslím že sme si tým ako národ museli prejsť. Sotva by sme inak chápali to nebezpečenstvo do ktorého sme mali veru riadne nakročené.”

“Čo myslíš?”

“Využívala sa energia, ktorá je nesmierne mocná, no zároveň nebezpečná pre všetko živé. Keby sa použila tak ako bolo zamýšľané, mohla náš ostrov celkom rozmetat’. Bol by to koniec Aurory, jednoducho by ju roztrhlo.”

Znie to desivo, až nepredstaviteľne.

Nijo ma však obdaril úsmevom, takým víťazoslávne slastným, ani vlastne neviem ako by som ho lepšie pomenovala. No to, čo mi vzápätí povedal, ma hádam nemohlo ani viac prekvapiť.

“Vieš Célie, Luna bola pokorná, v tom tkvela jej moc. No myslíme si, že by nevedela nájsť odvahu čeliť tomu všetkému, keby sa nebola stretla vo svete na ďalekej pevnine s jednou bytosťou. Vy hovoríte, že bol synom božím.”

V hlave sa mi roztočili priam všetky kolovrátky aj tie, o ktorých som hádam ani netušila, že mám. “Ty myslíš .. - v nemom úžase sa dívam na Nija ako sa čarovne a tak záhadne usmieva.

“Áno Célie, presne tak. Luna sa v ten čas stretla s tým, koho voláte Ježiš Nazaretský. Preto je aj pre nás dôležitým článkom, nielen v našich dejinách.”

Som celkom uchvátená a uvedomujem si, aký starý je tento národ.

31 - Ježiš

Ak bolo niečo pre mňa najväčším prekvapením na tomto ostrove, tak to bolo práve toto. Ešte dlho mi zaznievali slová Nija z nášho rozhovoru. Zdalo sa mi to tak neuveriteľné.

V tých prvých dňoch na tomto mieste mi Lara povedala, že Ježiša vnímajú ako veľkého uzmierovateľa medzi mužmi a ženami. Nerozumela som tomu. A o niekoľko mesiacov som sa dozvedela, že ich posledná princezná sa stretla so samotným Ježišom.

Zdalo sa to také nepredstaviteľné. A ja som chcela o tom všetkom vedieť viac. Oveľa viac.

Príležitosť sa naskytla hneď o niekoľko dní.

Bola som požiadaná o pomoc. Tie zvláštne huby z ktorých robili chevu, tú zvláštnu liečivú želatínovú zmes, sa akosi premnožili. Z času na čas sa to stávalo a tak mali jednoduché riešenie. Stavy preriedili, no bolo treba pracovať rýchlo. To čo zozbierali dali sušiť. To sa napokon využívalo pre priamu pomoc v osadách nižšie položených.

Keď sa zarábala cheva zo sušenej zmesi húb a rias, nebola tak moc účinná, no vždy to na prvú pomoc stačilo.

A tak sme schádzali do jaskyne hlboko pod nami. Prechádzali sme aj prvotnou jaskyňou, tou v ktorej sa dlho po návrate na ostrov Luna skrývala a kde ju Liam učil ako nepustiť nikoho do svojej mysle.

Ako sme tak schádzali starým točitým schodiskom, ktoré tu bolo už celé veky, všimla som si v tom jemnom mihotavom svetle našich pochodní výjavy na stenách. Ťažko sa rozoznávali a tak som prirodzene spomalila. V tejto chvíli však nebola príležitosť venovať sa im. A tak som predsa len pridala do kroku. Vzápätí ma však jeden výjav takmer až zastavil. Pôsobil tak magicky.

Lino, kráčajúci za mnou len poznamenal, že neskôr si ich budem môcť pokojne pozrieť, ale teraz ma potrebujú dole.

Chtiac nechtiac som teda tak, ako to na tomto strmom schodisku šlo, zrýchlila svoje tempo. Zostupovali sme celkom dlho, no možno sa mi to len zdalo. Keď sme

zostúpili, pred nami bola celkom veľká jaskynná sieň, huby chevaja krásne a jemne svetielkovali.

Prekvapujúco to tu voňalo ako pri mori. Lino, ktorý si ma vzal na starosť mi objasnil, že kedysi dávno, v samom dávnoweku táto jaskyňa bola zaplavená morom.

Ukázal mi, ako mám narábať s niečím, čo pripomínalo zahnutý nožík, zdalo sa, že je zo skla, či iného materiálu ako sa zvyčajne nožíky vyrábajú.

Na dotyk tieto huby chevaja neboli moc príjemné. Mali taký zvláštny povrch, ktorý pod teplom rúk a prstov sa akoby roztápal. Boli celkom krehké, ľahko sa rozpučili a to bol dosť nepríjemný pocit, keď mi na ruky vystrekla zelená hmota, čudesne zapáchajúca. Priam sa ani veriť nechcelo, že práve z tohto vznikala cheva, ktorá bola na dotyk príjemná a jemne voňala.

Po niekoľkých nezdaroch som prišla na to, ako to robiť a tak sa aj môj košík plnil. Bolo treba pracovať rýchlo. Rovnako rýchlo sme ich potom v kuchyni narezali na tenké plátky. Znovu sme použili zvláštnu nožu, ktoré pôsobili krehko, zo skla, a predsa boli riadne ostré.

Časť sa potom dávala sušiť do vynálezu, ktorý svojim tvarom opäť pripomínal veľké biele vajíčko so zrezanou spodnou časťou. Tak mohlo pekne stáť na stole. Vysvetlili mi, že je to niečo ako sušička. Pomáha zvlášť keď potrebujú naraz vysušiť väčšie množstvo, inak uprednostňujú prirodzené sušenie.

Pýtala som sa aj na tie zvláštne nožíky. Vysvetlenie bolo celkom jednoduché. Huby nesmeli prísť do kontaktu s kovem, inak by sčerneli a znehodnotili sa.

Ešte ten deň ma Nijo vzal späť do tej starej jaskyne, cez staručné schodisko. Tentoraz sme zastali pred tým magickým výjavom. Nikam sme sa neponáhľali. Dívala som sa naň dosť dlho. Na tom jednoduchom obrázku, ak to tak vôbec smiem nazvať, boli zachytené dve postavy. Stáli oproti sebe a akoby sa jemne jeden druhému ukláňali. Z oboch akoby sálali lúče svetla. Nijo ma nechal, nech sa plne do mňa vpije.

Až potom prehovoril: “To je Luna, naša stratená princezná a tá druhá postava, to je Ježiš, ktorému hovoríte Nazaretský.”

Srdce sa mi v tej chvíli celkom zbesilo rozbúchalo. Takže Ježiš.

Nijo ma previedol do jaskyne, ktorá sa skrývala akoby za týmto schodiskom, jaskyne tak starej ako hádam celý tento ostrov. Tu to nielen voňalo po mori, no na stenách som videla jasné otlačky mušlí, malých morských koníkov a ani neviem čoho všetkého. Chvíľu sme tu pobudli. Zdalo sa mi, že na mňa dýchla samotná večnosť.

Chcela som, aby mi Nijo rozprával viac o Ježišovi, o ich stretnutí s Lunou, o histórii ich ostrova, o tom všetkom.

A Nijo miloval históriu svojho ostrova. Previedol ma i úzkymi chodbičkami, i podzemnými sieňami, ktoré tu pred mnohými rokmi vytvorila ľudská ruka.

Napokon sme sa vrátili hore do miestnosti, kde sme sa prvý krát tak dlho rozprávali. Naproti tmavým jaskynným priestorom, tu bolo dostatok svetla a bolo tu nesmierne príjemne.

“Ježiš bol pre nás veľkým darom. Bol pre nás je veľkým učiteľom, človekom s veľkým darom. Vďaka nemu Luna v tých ťažkých časoch našla silu čeliť tomu, čomu nebolo

možné vyhnúť sa. Možno aj preto si tak rozumeli. Aj on vedel, že je tu niečo, čomu bude musieť čeliť.”

Ticho načúvam. Je to tak ťažko predstaviteľné, no nedá mi, aby som sa nedozvedela niečo viac o tom, čo mi už Lara naznačila. A tak opäť raz kladiem svoju zvedavú otázku.

“Nuž,” Nijo začína, akoby hľadal tie správne slová, “tak to vnímame podľa dochovaných zdrojov z čias Veľkého obdobia temna, tak ako ich pre nás zaznamenala Luna.

Keď sme sa neskôr, oveľa neskôr, oboznamovali s textami Biblie, moc sa to tam neodráža. No veríme, že Luna ako niekto, kto bol v priamom kontakte s Ježišom to chápe správne. Ježiš nikdy neučil len mužov. V tom čase vo svete naďalej pevnine a napokon je tak tomu doteraz, vládne patriarchát. V mnohých krajinách je postavenie žien stále veľmi utláčané.

Ježiš ale nebránil ženám, aby k nemu prichádzali. Aj oni sa mohli učiť. Napokon, myslíme si, že ženy mohli ľahšie pochopiť jeho učenie ako muži. Bolo zamerané na lásku, na súcitiť. Tým, aj Ježiš liečil. Ženy ako nositeľky života

oveľa ľahšie prijímajú slová a myšlienky lásky a súcitu ako muži. V tom čase spoločnosť bola hodne bojovná, platilo oko za oko, a zrazu prišiel niekto kto hlásal niečo celkom iné. Niet sa čo diviť, že pre tých, čo bažili po moci upadol do nemilosti.

Naši predkovia v tom čase už dokumentovali našu históriu a veríme, že je zaznamenaná správne.”

“Ste oboznámení s Bibliou?”- pýtam sa celkom prekvapená.

“Áno, iste, s viacerými verziami. Rovnako tak sme oboznámení aj s myšlienkami iných veľkých náboženstiev.”

“Prečo? V čom je to pre vás dôležité?”

“No, vnímame tie jednotlivé prúdy. Ovplyvňuje to život na pevnine. Náš ostrov je súčasťou tejto planéty a zrejme nebude môcť existovať samostatne, ak by svet okolo nás bol celkom zničený,” - Nijo sa tak trochu usmeje, “takže chceme vedieť aké nálady sa na pevnine rozmáhajú. Môže to ovplyvniť aj náš život, samotnú našu existenciu.

Ty si to neuvedomuješ Célie, ale vynálezci dokážu toho hodne. Lenže pokiaľ si zároveň neuvedomujú aj zodpovednosť, ktorá spolu s každým jedným vynálezom prichádza, môže to byť cesta do chaosu, alebo ako sa hovorí vo vašom svete, cesta do pekiel.

A nejde len o to. Úplne stačí ak je niekto opantovaný mocou, baží po nej. Jedna vec je objavovať, druhá zneužívať. Krajinu či ľudí za vidinou ľahkého zisku. Ty vieš, že v koloniálnych krajinách pôvodné obyvateľstvo to nemá vôbec ľahké. Musia sa podriaďovať. Lenže prečo, keď je to v skutočnosti ich domov?

V našej histórii bolo niekoľko období, kedy sme sa viac chceli otvoriť svetu. No sme radi, že sa tak nestalo, že Aurora, je stále chráneným ostrovom. V období Liany keď sme sa priblížili viac tej myšlienke otvoriť sa susednému ostrovu, sa napokon udial prvý pokus o vraždu, našťastie neúspešný. Prvý a jediný na našom ostrove.”

Ešte dlho po našom rozhovore som premýšľala nad jednou vecou, ktorú som tu už niekoľko krát počula a to, že ostrov je chránený. Celé to znelo tak, že samotný ostrov

tomu akosi napomáha a tak som rozhodnutá dozvedieť sa o tom viac.

32 - Počiatok

“Milujem históriu nášho ostrova”, povedal Nijo pri našom rozhovore o niekoľko dní neskôr. Je to také fascinujúce ako sme sa ako národ vyvíjali. Naviac, veľa sa môžeme z našej vlastnej histórie naučiť.”

A ja som milovala načúvať ako s nadšením odkrýva tajomstvá tohto čarovného ostrova.

Netušila som nič o nejakom susednom ostrove. Až doteraz som si myslela, že Aurora je len jeden ostrov dookola ktorého je súbežný, takmer neprerušovaný úzky, ochranný ostrovný pás. No ako sme sa bavili o Ježišovi, Nijo sa zmienil, že ich ostrov nikdy nezažil otroctvo ba dokonca ani patriarchálne zriadenie. Naopak, že kedysi v časoch dávno minulých, ich ostrov mal silný matriarchát.

Zaujalo ma to. Vníkala som tu od počiatku, že medzi mužmi a ženami panuje harmónia, že muži nie sú nadradení ženám a ani naopak. Chcela som preto vedieť viac o tomto období. Nevedela som si celkom predstaviť ako to mohlo fungovať, zvlášť keď Nijo spomenul, že muži v tom čase ženám slúžili.

“Nuž, obdobiu kedy vládli ženy hovoríme Raja obdobie. Vyvrcholilo panovaním princeznej Raje, hoci to bola princezná Liana, ktorá podnietila prvotné zmeny, alebo lepšie povedané, vnímala, že sa chýli čas zmien. Raja bola vlastne poslednou v dlhom rade princezien v takomto režime. Ale aby som ti to lepšie priblížil, začnem od počiatku.

Hovorí sa, že prvá žena, ktorá prišla na Auroru tu hľadala útočisko pred zúrivým mužom. Utiahla sa sem práve zo susedného ostrova a spolu s niekoľkými ďalšími ženami tu tak našli miesto pokoja a harmónie.

Nebolo ľahké dostať sa z jedného ostrova na druhý, aj keď neboli od seba veľmi vzdialené. Prúdy medzi nimi boli veľmi silné a len v niektorých obdobiach bolo dostatočne bezpečné tak urobiť.

Táto prvá skupina žien sa sem stiahla, našla tu nový domov. Svoje prvé osady vybudovali na opačnej strane, aby boli čo najďalej od ostrova bojovníkov. Presne takým ten druhý ostrov bol. Vládla tam hrubá sila.

Niekoľko málo mužov, tieto prvé ženy nasledovalo. Bolo náročné dostať sa nielen na samotný ostrov Aurory, ale aj na jeho druhú stranu. V ceste stál strmý horský masív, ktorý celý ostrov delil na dve polovice. Bolo to možné len cez jaskyňu a tú si ženy začali veľmi strážiť. Nechceli tu mužov, ktorí sa k nim budú chovať neúctivo a surovo. Veľmi preto strážili tento prechod. Využívali ho, keď chceli nazbierať bylinky, ktoré rástli len v jednom období a len pod jaskyňou.

Z dochovaných zdrojov vieme, že ten čas bol veľmi harmonický. Ženy sa striedali vo vládnutí. Mali vskutku zaujímavý spôsob, ktorý čiastočne využívame až do dnešných dní.

Muži žili oddelene od žien a časom im začali slúžiť. Do ženských osád však nesmeli vstúpiť. Mali svoje vlastné, kde žili aj staršie ženy, ktoré ich zároveň zasväcovali do tajov, ako pristupovať k žene a neublížiť jej.

Dnes sa to môže zdať zvláštne, no pravda je, že ten susedný ostrov bol celkom násilný. Muži tu boli veľmi suroví a tak aj pristupovali k svojim ženám a deťom.

Na ostrove Terranui žilo viacero kmeňov, ktoré medzi sebou neustále bojovali. Potravu bolo málo a aj žien. Napriek tomu ich postavenie v spoločnosti nebolo vôbec výsostné. Kmene si ich vzájomne unášali a ich primárnou úlohou bolo rodiť im potomkov, hlavne nových bojovníkov.

Takto sa začala rodiť Aurora. Ako útočisko. Bola úsvitom, novou nádejou, napokon nielen pre tú, ktorá našla odvahu odísť od násilníka. Nebolo to ľahké. Keby ju boli chytili, celkom iste by to s ňou neskončilo dobre.

Za symbol, ktorý nájdeš tu všade na ostrove, si tieto prvé ženy zvolili puk kvetu Rhonia, ktorý rozkvitá na úsvite a jeho kvet je otvorený len slnku. Keď pohasne, kvet sa zatvára. Má nenápadnú, takmer neznetelnú vôňu, no keď k nemu prinoviaš pocítiš aká je omamná.

V tom čase sa múdrosť predávala len ústnym pokolením a tak celkom nevieme čo presne znamenajú dva cípy, ktoré

tento puk akoby ochraňujú. Jedni hovoria, že predstavujú práve tú ochranu, druhí zas, že sú to lupene otvárajúceho sa kvetu, a ďalší, že ide o lúče. To žiaľ, dnes s istotou nevieme, no keďže náš ostrov je stále chránený, tak sa najviac prikláňame k verzii, že ide o ochranné listy, ktoré samotný puk chráni.

Stále na našom ostrove rastie. Už čoskoro na jar znova zakvitne, a ty ho uvidíš.

Prvé ženy na ostrove objavili aj malé stromčeky, ktoré si celkom zamilovali. Dávne zdroje hovoria o tom, že sa im natoľko páčili tieto stromčeky, že časom každá žena mala ten svoj. I to, že ho akoby skrížili s kvetom Rhonie. Ako im napadlo, aby ho zaliali svojou mesačnou krvou, to žiaľ ale nevieme. Vieme však, že takto boli Theia stromčeky oveľa odolnejšie a boli priamo nápomocné svojej majiteľke.”

“A čo muži? Predsa aj muži majú svoje Theia stromčeky?” - pýtam sa celkom uveličená príbehom, ktorý mi Nijo rozpráva.

“To prišlo až časom. Možno práve preto, farba Theia stromčekov u žien má tak rozmanité odtiene červenej. Ktovie. V tom čase muži žili oddelene. Postupne ako do týchto odľahlých komunit prichádzali žiť staršie ženy a prinášali si tie svoje Theia stromčeky, domnievame sa, že tak sa začali rodiť i Theia stromčeky s bielymi plodmi.

Úprimne si myslím, že tak ako sa začala rodiť nová populácia už priamo na Aurore, tak k tomu došlo celkom prirodzene. Ženy pri počatí chceli svojej dcére tiež darovať taký stromček a zasiali semeno pre ňu. No a asi to bolo prekvapenie, keď zrazu boli kvety iné, a plody biele.”

“No počkaj, ale ako to, keď ženy a muži žili oddelene, ako sa mohli vlastne rodiť noví potomkovia?”

Nijo sa usmieva tak záhadne, že neviem vôbec čo si myslieť o tomto jeho úsmeve.

“Nuž, pre čas kedy žena cítila, že je pripravená počať, tak bol pre ňu pripravený stan stretnutia, kde sa stretla s mužom. V podstate sa intímne stýkali len pre počatie potomka, aj keď nie vždy sa to podarilo. Každopádne, keď sa narodil chlapec, matka do času siedmych rokov bola s

ním v osade žien, potom ho buď odovzdala na výchovu do týchto oddelených mužských komunit, alebo mohla ísť s ním.

Myslím si, že to muselo byť pre ženu, ktorá už mala dcéru náročné rozhodnutie. No zároveň vedela, že o jej chlapca bude dobre postarané a napokon mohli sa stretávať. Tomu nikto nebránil.

Muži dostávali každý deň za kalíšok nápoja, ktorý držal na uzde vášnivé túžby, keďže tí prví muži na ostrove boli z ostrova Terranui, a tí boli hodne horkokrvní. Ženy sa báli, že by mohli zdivočieť, ako tomu v tom čase hovorili.

Ženy vo svojich osadách žili v mieri, tancovali, pomáhali si, vzájomne si česali vlasy. Napokon do dnešných dní sa tento prejav sesterstva udržal a hrebeň je pre ženy stále dôležitou súčasťou ich života, ako aj vzájomná úprava vlasov.

V tom čase, každá žena mala niečo na starosti. Na tomto ostrove nikdy nebola núdza o jedlo. Stačilo vždy pozbierať to, čo matka príroda ponúkla. Napriek tomu museli robiť aj rozhodnutia a preto mali svoju princeznú.

Ten model vládnutia, ak to tak vôbec môžeme nazvať, sa uplatňuje dodnes v samotných kmeňových osadách. Tie sú zodpovedné aj za ostatné ich osady, kde je už obyvateľstvo premiešané.

Ale teda, bola jedna hlavná princezná, ktorá vládla po dobu jedného roka. Vo vládnutí jej však pomáhala ako poradkyňa aj predchádzajúca princezná. To bolo hlavne preto, ak sa začalo budovať niečo, čo vyžadovalo dlhší čas ako jeden rok. Zároveň do vládnutia ako poradkyňa bola prizvaná aj princezná, ktorá po roku prevezme vládu. Tak sa zároveň pripravovala na svoje vlastné vládnutie, no nielen to. Vedela tak a bola už zasvätená aj do toho, na čo mala nadviazať.

Je to dobrý systém, slúži nám dobre dodnes, aj keď dnes tu už nemáme princezné, ale vždy sa vo vládnutí strieda žena a muž a hlavným rozhodujúcim je pre nás stretnutie Mhinory.

Samozrejme aj vtedy bola možnosť, aby princezná, ktorá práve vládla, mohla odísť do ústrania za starými múdrymi ženami. To boli tie, ktoré vedeli, že ich čas života sa

priblížil ku koncu. Nie každá, no boli také, ktoré cítili, že potrebujú byť osamote a rozjímať.

Každá princezná mohla navštíviť takúto starú múdru ženu, aby sa poradila. Domnievame sa, že možno to sa stalo aj osudným, alebo prispelo k nie šťastnému koncu princeznej Liany.”

Pri týchto slovách som vnímala ako Nijo posmutnel.

33 - Raja obdobie

Tieto dni som hodne trávila s Nijom. Načúvala som fascinujúcej histórii tohto krásneho ostrova. Myslím, že svoje princezné milovali a vážili si ich. Každá bola niečím výnimočná, aj keď nie každá vykonala veľkolepé zmeny počas svojho vládnutia.

Myslela som na prvú ženu Aurory, na to, ako Nijo hovoril, že im nie je s istotou známe jej pôvodné meno, predpokladajú však, že jej meno bolo Hana. Väčšinou ženy, ktoré prišli z ostrova Terranui si svoje meno zmenili.

A tak prvá žena Aurory prijala meno Rehana. Znovuzrodená Hana. Myslela som na to, aké by mohlo byť moje aurorské meno. No na nič som nevedela prísť.

Tie myšlienky sa mi miesili a v mysli mi doznieval príbeh Liany.

Liana bola veľmi vnímavá. Jej príbeh mi začal Nijo rozprávať tak akosi nevšedne. Začal slovami, “jedného dňa si ženy pri jaskynnom prechode všimli, že sa na tejto

strane ostrova potuluje neznáma žena. Tá žena mala hodne zranení. Bolo jasné, že utiekla z ostrova Terranui a rozhodli sa, že jej tak, ako mnohým iným pred ňou, pomôžu.

Previedli ju jaskyňou, ošetrili rany. Bola tichá, hodne tichá. Akoby len všetko pozorovala.

Liana, vtedajšia princezná cítila, že niečo tu nie je tak celkom v poriadku a tak chcela navštíviť múdre ženy. No v jednej osade sa narodilo naraz viac detí. Patrilo k milým povinnostiam princeznej privítať tieto deti. A tak Liana odišla najskôr do tejto osady.

Pri návrate do hlavnej ženskej osady sa ale zranila a nemohla kráčať. Muž, ktorý bol svedkom tohto úrazu, jej pomohol, vzal ju do náručia a doviedol ju až na kraj samotnej osady. Ďalej nešiel. Či tá samotná blízkosť muža a ženy, ťažko povedať, domievame sa však, že práve vtedy sa zrodila medzi nimi dvomi láska.

No tento muž bol tiež vnímavý a varoval pred tou novou cudzinkou. Ani jemu ako mužovi sa celkom nepozdávala. Liana niekoľko dní musela čakať, kým sa jej zranenie

natol'ko zahojí, aby mohla vystúpiť do hôr za múdrou ženou, poradiť sa.

Boli preč časy prvých žien na tomto ostrove, ktoré sem prišli, pretože sa potrebovali chrániť pred mužmi. Muži na Aurore boli za tie roky tiež viac naklonení mieru. Stále viac žien preto chcelo žiť po boku muža, nie oddelene. A Liana cítila, že náš národ je na túto zmenu pripravený.

Táto neznáma cudzinka však vnášala nepokoj do ich životov. Snažila sa búriť mužov proti tomu, aby ženám slúžili. Bol to taký paradox. Bolo jasné, že ona zažila nie zrovna láskavé zachádzanie od svojho muža, od ktorého utiekla, tak ako kedysi Rehana. A predsa to bola ona, kto pobádal mužov Aurory, aby sa vzbúrili.

Liana teda odišla poradiť sa. Za ten čas, jej predchodkyňa a jej nástupkyňa Raja dohliadali na poriadok. Myslím však, že si celkom neuvedomili, aké nebezpečenstvo plynie od tejto cudzinky. Nepoznali manipulatívne zaobchádzanie, ktoré len pomaly vychádzalo na povrch.

A tak keď sa Liana vrátila, zistila, že je zle. Uvedomila si, že táto cudzinka, ktorú zachránili, prijali za svoju, chce v

skutočnosti vládnuť. Lenže to nešlo. Auroranky sa na túto svoju úlohu pripravovali niekoľko rokov predtým ako skutočne začali vládnuť. Nikdy to nebola náhoda, kto bude vládnuť.

Nuž a stalo sa, že Lianu napadla. Poranila ju veľmi vážne a stratila veľa krvi. Bol to v skutočnosti prvý a posledný pokus o vraždu na našom ostrove. Lianu okamžite vzali do osady, kde sa liečili chorí a zranení.

Našťastie ju zachránili. Nechcem si ani predstaviť, keby nie a ako by to potom s cudzinkou dopadlo.

Vládnutie tak prevzala plne Raja. Keď sa Liana zotavila, bola už len ako poradkyňa. Zranenie zanechalo následky a ona už nevedela plne hýbať rukou, čo znemožňovalo viacero ceremónii. No podelila sa o všetko, čo sa dozvedela od múdrej ženy. Bola to ona, kto pripravil náš národ na pomalé zmeny.

Ona sama napokon s mužom, ktorý jej pred časom pomohol, vytvorila prvý skutočný pár. Žili spolu a mali aj deti. Tak postupne sa premiešavalo komunitné spolužitie s rodinným.

Raja tieto zmeny zavŕšila a o nejaký čas, v čase Veľkých zmien, bol postupne do vládnutia prizvaný aj prvý muž. No toto obdobie veľkých, naozaj veľkých zmien ešte len malo prísť.

Ženy a muži sa postupne učili žiť spolu, otvárali sa láske, akú dovtedy vlastne ani nepoznali. Učili sa žiť v spoločných domoch, vytvárať rodinu. Nie každý tomu bol naklonený a tak tu bola zachovaná aj možnosť žiť komunitným životom. Napokon, vyvolení ho zväčša uprednostňujú stále.

34 - Nečakané Obdobie veľkých zmien

Zdalo sa, že zmeny ktoré nastali, sa medzi obyvateľmi ujali dobre, že život na Aurore sa znovu postupne ustaloval.

Raz ráno si však všimli zvláštne kúdoly dymu, jemného popolčeka, ktorý sa vznášal vo vzduchu. Trval dva dni, keď napokon začuli ohromný tresk. Práve vtedy vybuchla sopka na Terranui. Bol to obrovský rachot, až sa zem zatriasla.

Celý ostrov Terranui sa v krátkom čase stal minulosťou. Akoby sa celý zrútil do mora. Nezostalo po ňom vlastne nič.

Krátko predtým si však ľudia na Aurore všimli, že sa začínajú meniť prúdy, ktoré omývajú ich ostrov. Ten obrovský výbuch mal však aj iný následok. Narušil ten masívny horský pás dovtedy predeľujúci Auroru. Len v strede ostrova zostala zachovaná hora. Roraima.

No stalo sa aj niečo nečakané.

Nejaký čas, si mysleli, že výbuch sopky na Terranui bol ojedinelý. Zakrátko na to, sa pri brehoch Aurory objavili plavidlá s neznámymi ľuďmi. Boli iní.

Vyžarovalo z nich niečo nepoznané. Požiadali však, aby mohli aspoň niekoľko dní zotrvať na Aurore. Z niekoľkých dní bolo nakoniec niekoľko týždňov, mesiacov, až sa tu udomácnili. Chvíľu trvalo kým si aj porozumeli. Ich jazyk bol mierne iný ako na Aurore.

V tom čase vládla ešte Raja. Jej vláda sa chýlila ku koncu. Jej nástupkyňou mala byť Huna. No pre všetky tie zmeny, ktoré sa diali, mala obavy ako ich zvládne. Tak sa zrodilo prvé stretnutie Mhinory.

Napokon k tomu prispeli i títo neznámi. Ich ostrov bol tiež v okamihu rozmetaný. Prišli tak o svoj domov. Len hŕstka sa zachránila.

Dlho sa plavili po širo šírom mori, kým nedorazili k brehom Aurory. Niekoľko dní predtým pozorovali z diaľky výbuch sopky. Nevedeli, či a v akom stave ostrov je. No rozhodli sa plaviť tým smerom až objavili Auroru.

Postupne sa však menilo aj more okolo Aurory. Nevedno celkom ako, no práve vtedy po tom obrovskom výbuchu sopky na Terranui, sa začal vytvárať prstenec okolo Aurory. A nielen to. Prúdy okolo neho spôsobovali a dodnes vytvárajú jemnú hmlovinu a tak je Aurora stále zahalená pred svetom.

Kým Auroranky boli veľmi vnímavé voči prírodným silám, tak títo neznámi mali znalosti, vďaka ktorým Aurora poskočila o riadny kus vo vynálezoch a technológiách. Dovtedy, všetko čo muži na Aurore vytvárali a budovali, bolo za pomoci hrubej sily. Teraz sa to, ale začalo meniť.

“Myslím si, že práve toto spojenie dopomohlo všetkým tým zmenám, ktoré v našej spoločnosti boli v tom čase ešte stále čerstvé. Práve na týchto neznámych naši predkovia videli, že žena a muž môžu žiť spolu v harmónii. Bolo to povzbudenie, ktoré potrebovali.

Neznámych na oplátku zaujali Theia stromčeky. Boli nimi celkom fascinovaní. Neskôr sme sa dozvedeli, že boli technologicky veľmi vyspelí, že dávno pred nami poznali tú silu, lenže im chýbala pokora. Tak ako o niekoľko tisíc

rokov neskôr v období Veľkej temnoty, keď sa znovu prihlásila o slovo. Ale ten príbeh už poznáš.

Toto boli začiatky. Je to asi tá najfascinujúcejšia časť našich dejín.”

Keď to Nijo hovorí, vidím ako mu nielen žiara oči, no vnímam, akoby sa mu leskli samým dojatím.

Áno, keď sa nad tým zamýšľam, bolo to obdobie naozaj veľkých zmien.

Nielen, že sa učili ako najlepšie ženy a muži môžu spolunažívať, no zároveň dovtedy prírodný kmeň sa učil novým technológiám. Muselo to byť naozaj pozoruhodné obdobie.

Keďže po výbuchu sopky sa uvoľnila aj predtým neobývaná časť ostrova, začali si stavať a budovať príbytky a osady aj v týchto častiach. Postupne sa vybudovala Roraima, v podstate do podoby akú má stále aj dnes.

No a postupne sa formovalo obyvateľstvo ostrova. Až teraz sa do popredia dostávali kvality, ktorými jednotlivé

osady disponovali. Rodili sa tak nové kmene. Kmeň vodných, vzdušných, zemských, ohnivých a tiež vyvolení.

Jar, alebo ako oni hovorili, čas rozkvetu, sa nezadržateľne približovala a ja som už vedela, že sa čoskoro vydám po dávných stopách Aurory, že budem objavovať kmeňové osady.

35 - Život a jeho tajomstvo

Vníkala som, ako sa pomaly všetko mení. To obdobie, kedy sa vyvolení stiahli do Roraimy sa pomaly chýlilo ku koncu.

Od obdobia rozkvetu, až do začiatku zimy budú viac rozpráchnutí po celom ostrove. Na obdobie ticha, ako zime hovorili vyvolení sa už po stáročia stiahli práve sem, do Roraimy. Bol to krásny čas. No tieto dni som bola akási zadumaná, kládla som si jednu z mnohých otázok, ako je to vlastne so životom samým. Je niečo, čo mi stále ešte uniká?

A Hem, opäť raz pripravený nielen odpovedať, no tiež usmerniť ma v mojich úvahách, aby ja sama som objavila tie veľké pravdy života, mi jednoducho odpovedal,

“Iste, ale je to v poriadku.

Život sám, je hodne tajomný a ani nejde všetky jeho tajomstvá hneď odhaliť. Je to ako s tajomným ostrovom. Prechádzaš ním. A môžeš ho prejsť aj rýchlo bez toho, aby si si všimla všetky jeho tajomné zákutia. Niektoré nie sú

vidieť len tak, a je potrebné byť aj trošku odvážny. A tak pomaly prechádzaš tým ostrovom, postupne.

Vieš, že aj ďalej je určite niečo čarovné, veď toľko čarovných miest si už objavila. Môžeš sa rozhodnúť aj tak, že na nejakom krásnom mieste zostaneš. A môžeš vskutku prežiť krásny a spokojný život. Môžeš na tom čarovnom mieste zotrvať nejaký čas, kratší či dlhší a potom sa rozhodnúť, že budeš objavovať ten čarovný ostrov ďalej.

Áno, môžeš objaviť aj zradné a nebezpečné močiare, miesta v ktorých sa nenávratne stratíš. No môžeš objaviť aj tie najčarovnejšie miesta, o akých si ani v najdivokejších snoch netušila.

Život je teda ako nádherný čarovný ostrov, je na tebe čo sa rozhodneš objavovať. Zat'ážkavacie skúšky sú prirodzenou súčasťou. Nie vždy sa ti podarí rýchlo vytvoriť super stratégiu na jej zvládnutie. Občas sa ti pri bádání tohto ostrova noha aj pošmykne a ty spadneš.

Občas budeš musieť zostať sedieť na zemi, kým sa ti tá noha nezahojí a ty na tomto mieste možno pobudneš o čosi dlhšie, aby si objavila možno len nový výhľad, nový

alebo celkom iný pohľad na celkom obyčajný východ slnka, či našla krásny kvet, čo ťa naplní radosťou, či ulaví tvoju telu.

Život je skrátka čarovný, presne ako tajuplný ostrov. Ukryva nádherné miesta, no aj tie menej bezpečné.

Výzvy života, či zat'ážkavajúce skúšky sú prirodzenou súčasťou, pamätaj na malé korytnačky. Poľahky sa v tom zraniteľnom období môžu stať korisťou. No niekde v hĺbke vedľa, že musia túto riskantnú cestu podstúpiť. Musia ísť do mora, pretože to je ich miesto pre život.

Niekedy ťa prepadne strach, nevieš čo prinesie ďalšia cesta, ďalší krok, či ísť vpravo a či vľavo. Rozhodneš sa a možno práve tam sa ti stane, že spadneš a poraníš sa.

Hovoriš si, mala som ísť radšej tou druhou cestou. No lenže tam, nevieš, že čakala priepasť. A tak tu sedíš so zranenou nôžkou a vieš, že tu nejaký čas budeš musieť zostať.

Môžeš plakať a nariekať, ľutovať, že si predsa len mala ísť tou druhou cestou, no môžeš tu i ticho sedieť a pozorovať ten najúchvatnejší západ slnka. Môžeš vnímať, aký je ten

moment čarovný a na chvíľu zabudnúť na bolesť, na chvíľu zabudnúť na celú tú ťaživú situáciu.

A v tom momente, ako nechávaš do seba vpíjať celú tú nádheru, niečoho hlboko v tebe sa to dotýka. Od tejto chvíle vieš, že sa nemusíš hnať krajinou za stále novými a novými objavmi, vieš, že chvíľu postáť, na chvíľu sa zastaviť a obzrieť sa za cestou, ktorú si už ušla je tiež obohacujúce.

V tej chvíli vieš, vieš že radosť a láska je v tebe hlboko otlačená. Je v samotnej matrici tvojho stvorenia.

Vieš, že si to ty, kto dáva zmysel a hĺbku tomu, čo práve zažívaš. Vnímaš, ako ťa naplňuje pokoj. Po tvári ti tečú slzy dojatia. Práve tu, práve teraz na teba dýchlo jedno z tajomstiev života. V tej honbe za niečím senzačným si to nemohla uvidieť.

Vnímaš ten paradox. Vieš, že toto zranenie ti hodne sťaží ďalší postup. Vnímaš, že ťa čaká náročnejšie obdobie a v tejto chvíli ani netušíš ako by to mohlo byť. Ako zvládnuť ďalšiu cestu, ako si vôbec zadovážiš jedlo či teplo počas

chladných nocí, či ako si zabezpečíš bezpečie. No v tejto chvíli len vnímaš ako sa otvára v tebe samej kvet života.

Cítiš, že ten nádherný západ slnka, ktorý ťa tak v tejto chvíli dojíma, zaklopal na dvere v tvojom srdci. Cítiš, že si súčasťou všetkého čo ťa obklopuje. Vieš, že dnes si v bezpečí a oddávaš sa regeneračnému spánku.

Vždy keď si myslíš, že ťa život už ničím neprekvapí, že už vieš o čom tento život vlastne je, príde nejaké prekvapenie. Občas, nie celkom príjemné, no občas viac ako príjemné, priam blažené.

Život dokáže príjemne prekvapiť aj tých, čo už nič dobré nečakajú. Prijali, že cesta ktorou kráčajú, je akosi náročná, že tá cesta životom je hodne zraňujúca. Dokonca sa zdá, že pokračovať v ceste, už viac ani nechceš. Lenže ani to miesto, kde práve teraz si, sa ti nepáči.

Na svojej púti si možno stretla niekoho, kto ti povedal o čarovnom mieste a ty ho teraz hľadáš. Lenže, možno si tým územím už šla. Bolesť, ktorú si ale cítila, ti nedovolila dívať sa jasným pohľadom.

Život vie byť čarovným i bolestným, záleží na tom ako sa vieš dívať.

Niektorí tou cestou života začnú zbierať všetko možné, myslia si že našli tie správne poklady. Lenže časom je toho všetkého tak moc, že je ťažké kráčať ďalej. A tak sa niekde usadí, začne mať strach o tieto svoje poklady, čo keby mu ich niekto iný chcel zobrat'. Začína svet a život vidieť cez tento strach.

Lenže duša začne chradnúť, vkráda sa väčšia a väčšia nespokojnosť so životom, väčšia a väčšia rozmrzelosť. Prská ju všade vôkol seba. Väčšina sa im začne vyhybat'. Začnú sa združovať s tými rovnako nespokojnými. Mnohí z nich dokonca v honbe za ďalšími a ďalšími "pokladmi" začnú škodiť druhým. Nezastavia sa pred ničím. Lenže život sčítava, len iné poklady v aké dúfali nenásytní."

"Je zlé usadiť sa?"

"Isteže nie. Len je veľký rozdiel ako sa to urobí. Či sa lipne na statkoch, alebo tie statky vnímam ako súčasť života, ktorá mi pomáha a slúži, bez toho, aby som sa na ne

uväzoval. Ak sa na nich lipne, podobá sa to skôr psovi uviazanému k búde.

Je prirodzené starať sa o svoje statky, ako ľudia máme aj nielen tie bežné potreby ale aj určité estetické potreby. No nemalo by nás to ťahať dolu, nemalo by nás to ťahať od druhých. Ľudia sú sociálne bytosti, preto ak statky rozbíjajú vzťahy neveští to nič dobré."

"Čo ak niekto ale začne usilovať o tie tvoje statky?"

"Aj to sa môže stať. Spýtaj sa prečo sa to deje, čo vo mne vytvára takúto situáciu? Čoho je to odrazom? No a hlavne odpusť si to. Tým začni. Občas nás strach z toho čo sa práve deje spútava a je ťažké vidieť jasne."

Mala som rada tieto rozhovory s Hemom, Nijom či ďalšími. Hovorili často v hádankách, no vždy som im porozumela. Premýšľala som, či keď sa na jar rozpráchneme po ostrove, či budem môcť zažívať takéto rozhovory.

Táto predstava života ako objavovanie tajuplného ostrova sa mi ale páčila. Nevieť či tým, že ja sama som práve bola

na nádhernom ostrove, no každé slovo, ktoré Hem
vyslovil, mi dávalo zmysel.

Pokračovanie nabudúce

Blíži sa jar, obdobie rozkvetu a Célie sa spolu s niekoľkými
ďalšími vyvolenými vydá na toto obdobie do kmeňovej
osady vzdušných. Na čas podniká cestu do osady vodných,
aby bola svedkom obradu spojenia Josepha a Lony.